

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: město Sokolov**, se sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov, *zastoupeného JUDr. Václavem Krondlem*, advokátem, se sídlem Jiráskova 2, 360 01 Karlovy Vary, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8032/1.30/16-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 13099/6.30/15-40 ze dne 11.10.2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce spáchal správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nezařadil zaměstnankyně Mgr. D. J., nar. ..., s pracovní smlouvou od 1 10.2002, zařazenou na pracovní pozici sociální pracovník, Mgr. D.Š., nar. ... s pracovní smlouvou od 14.1.2002, zařazenou na pracovní pozici sociální pracovník a Bc. G.L., nar. ... s pracovní smlouvou od 1.5.2007, zařazenou na pracovní pozici sociální pracovník, minimálně v období roku 2014 (kontrolované období od 1.1.2013 do 31.12.2014) do odpovídající platové třídy podle druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě a v jeho mezích na něm požadovaných nejnáročnějších prací, v souladu s nařízením vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, přičemž paní Mgr. D.J., nar. ..., dle pracovní náplně s účinností od 1.1.2012 zařadil do 9. platové třídy pod označením 2.10.19 - Referent sociálních věcí, paní Mgr. D.Š., nar. ... dle pracovní náplně s účinností od 1.10.2013 zařadil do 9. platové třídy pod označením 2.10.19 - Referent

sociálních věcí a paní Bc. G.L., nar. ..., dle pracovní náplně s účinností od 1.1.2012 zařadil do 9. platové třídy pod označením 2.10.19 - Referent sociálních věcí, čímž nesplnil povinnost danou mu ustanovením § 123 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, přičemž uvedeným zaměstnancům neposkytoval minimálně za období roku 2014 plat odpovídající zařazení dle nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, dle Dílu 2.08 Sociální služby, oddílu 2.08.02 Sociální pracovník, minimálně v 10. platové třídě. Za spáchaný správní delikt byla uložena pokuta v souladu s ust. § 26 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 50 000,00 Kč.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobou žalobce a tvrdil, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce spáchal správní delikt v důsledku nesplnění povinnosti založené ust. § 123 odst. 2 zákoníku práce. Naplnění podstaty správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. b) zák. práce v kontrolovaném období od 1.1.2013 do 31.12.2014 u dotčených pracovníků bylo podepřeno metodickým pokynem Ministerstva práce a sociálních věcí z 26.9.2013 a bylo podpořeno i stanoviskem PhDr. S. z 21.12.2015, doplněném dne 29.1.2016. Tato stanoviska PhDr. S. se vyjadřovala k otázce zařazování sociálních pracovníků do platových tříd v případě zaměstnanců obce, však byla vydána až po uplynutí kontrolovaného období. Samotný metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí z 26.9. 2013 žalobce v kontrolovaném období a ani před tímto obdobím neobdržel a poprvé s ním byl seznámen až v průběhu vedeného správního řízení o správním deliktu. Tento pokyn neobdržel ani Magistrát města Karlovy Vary ani Městský úřad v Chebu. Tyto skutečnosti prokazují, že v právní úpravě týkající se meritů věci panuje značná právní nejistota. Žalobce je přesvědčen, že své pracovníky zařazuje správně a neměl sám důvod oslovit Ministerstvo práce a sociálních věcí. Pokud by přitom předmětný metodický pokyn z 26.9.2013 obdržel, pak by se o danou problematiku zajímal již před kontrolou provedenou úřadem inspekce práce.

Žalobce odkazoval na doporučený postup Ministerstva práce a sociálních věcí 1/2012, z něhož je zřejmé, že sociální služby lze poskytovat jen na základě zvláštního oprávnění, resp. že sociální práce není sociální službou. Stanovisko PhDr. S. z 21.12.2015 a doplněné dalším stanoviskem z 29.11.2016 bylo žalobci na základě jeho vlastní iniciativy doručeno až dva roky po kontrolovaném období v roce 2016. Proto předmětná stanoviska z přelomu roku 2015 a 2016 nemohou usvědčovat žalobce z nesprávného zařazení pracovníků v průběhu roku 2014.

V napadeném rozhodnutí je žalobci vytýkáno, že dotčené zaměstnankyně měl zařadit přinejmenším do 10. platové třídy. Stanovení platové třídy, v níž měly být zaměstnankyně zařazeny, sice nebylo předmětem řízení, avšak žalobce má za to, že správní orgán si měl pro uznání viny ze spáchání deliktu postavit na jisto, v jaké konkrétní platové třídě měly být zaměstnankyně zařazeny. I tato skutečnost podporuje tvrzení žalobce, že katalog prací a s ním související zařazování sociálních pracovníků obcí není jasné, jednoznačné a srozumitelné.

K samotné výši uložené pokuty žalobce uváděl, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Žalobce tvrdil, že při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty hraje důležitou úlohu srovnání s jinými pokutami uloženými ve více či méně srovnatelných případech. Výši pokuty ovlivňuje i závěr žalovaného o úmyslném jednání žalobce a o nemožnosti posoudit toto jednání jako nedbalostní. Pokud měl být žalobcem spáchán správní delikt, pak se tak

mohlo stát pouze z nevědomé nedbalosti, nikoliv úmyslně. Pokud by se tedy prokázalo, že žalobce správní delikt spáchal, tento fakt by jistě měl vliv na razantní snížení pokuty či neuložení žádné pokuty.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k výtkám žalobce mířící na metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též MPSV) z 26.9.2013 uváděl, že toto ministerstvo v roce 2013 zcela jednoznačně definovalo zařazení sociálních pracovníků minimálně k 31.12.2013 ve vazbě ke katalogu prací ve smyslu nařízení vlády č. 222/2010 Sb., kdy sociální pracovník, který jednak splňuje odborné předpoklady a rovněž, který vykonává sociální šetření, zpracovává, vyhodnocuje a komplexně řeší individuální plán podpory klienta a zpracovává Standardizovaný záznam sociálního pracovníka, nemůže být zařazen na pozici 2.10.19 jako referent sociálních věcí v Katalogu prací podle nařízení vlády č. 222/2010 Sb. Je zřejmé, že jedinou odpovídající pozicí je pozice 2.08.02, pod označením Sociální pracovník, jako pod oddíl dílu 2.08. - Sociální služby. Argumentace žalovaného ohledně nejasné právní úpravy nemá v provedeném dokazování oporu.

Žalovaný s poukazem na argumentaci správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí dospěl k zařazení jednotlivých sociálních pracovníků podle jejich pracovní náplně a s přihlédnutím ke skutečně vykonávané činnosti vztahující se k profesi sociálního pracovníka, přičemž vycházel ze stanovisek a pokynů Ministerstva práce a sociálních věcí. Argumentace správního orgánu I. stupně jednoznačně vyvrací argument žalobce, že správní orgán se při dokazování opíral zejména o metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí z 26.9.2010. Tento metodický pokyn byl pouze jedním z důkazů, na základě kterých správní orgán I. stupně dospěl k rozhodnutí o spáchání uvedeného správního deliktu.

Žalovaný se vyjádřil k tvrzení žalobce, který odkazoval na metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí 1/2012 a uváděl, proč se nepovažuje za poskytovatele sociální služby a tím dovozoval, že nemůže dotčené sociální pracovníky zařadit v Katalogu prací do dílu 2.08 – Sociální služby a pododdílu 2.08.02 - Sociální pracovník. K této argumentaci žalobce žalovaný odkázal na podrobnou argumentaci správního orgánu I. stupně i na metodiku Ministerstva práce a sociálních věcí 1/2012, která poskytuje ucelený výklad jednotlivých pojmů. I podle názvu „Doporučený postup č. 1/2012 k realizaci činností sociální práce na obecních úřadech.“ upřesňuje postavení sociálních pracovníků na obecních úřadech, definuje výkon sociální práce a poskytuje informace o náplni práce sociálních pracovníků, ovšem neposkytuje žádné informace ani doporučení o zařazení sociálních pracovníků do Katalogu prací.

Žalovaný uváděl, že Ministerstvo práce a sociálních věcí dospělo k jednoznačnému závěru v otázce zařazování sociálních pracovníků podle Katalogu prací to do dílu č. 2.08. - Sociální služby a pododdílu č. 2.08.02 - Sociální pracovník v sociálních službách s ohledem na výkon sociální práce do 10. nebo 11. platové třídy. Uvedené zařazení vychází z ustanovení § 123 odst. 2 zákoníku práce, z ustanovení § 3 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., z nařízení vlády č. 222/2010 Sb. Uvedená stanoviska jsou plně v souladu s metodickým pokynem MPSV ze dne 26.09.2013, jakož i s vyjádřením MPSV ze dne 27.07.2016, které bylo poskytnuto správnímu orgánu prvního stupně, a ve kterém bylo konstatováno: „sociální práce

byla v roce 2015 vykonávána zaměstnanci účastníka řízení pod zařazením sociální pracovník v plném rozsahu daném zákonem o sociálních službách a zákonem o hmotné nouzi, přičemž sociální pracovníci byli zařazeni do 9. platové třídy v rozporu s platnou úpravou katalogu prací“. Oblastní inspektorát práce se ve své argumentaci, kterou převzal jako správnou i žalovaný, opírá o uvedená stanoviska MPSV, přičemž tato stanoviska použil pouze jako jeden z důkazních prostředků.

K argumentaci žalobce o nezbytnosti posuzovat postup žalobce jako nevědomou nedbalost s promítnutím do výše ukládané sankce, žalovaný uváděl, že žalobce byl seznámen s příklady prací, které jsou uvedeny v pododdíle 2.08.02 - Sociální pracovník, neboť opakovaně ve svých vyjádřeních zpochybňoval možnost zařadit uvedené sociální pracovníky do uvedených příkladů prací v pododdílu 2.08.02 – Sociální pracovník s odůvodněním, že není poskytovatelem sociální služby, přičemž zařadil uvedené sociální pracovníky do pododdílu 2.10.19 - Referent sociálních věcí, který v příkladech prací zcela jednoznačně neodpovídá činností, které na základě zákona o sociálních službách a na základě zákona o hmotné nouzi vykonávali uvedení sociální pracovníci. Proto nelze mít za to, že by takto žalobce jednal v nevědomé nedbalosti.

Žalovaný uváděl, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je platové zařazení uvedených sociálních pracovníků definováno jako minimální platové ohodnocení, odpovídající reálně vykonávaným činnostem sociálního pracovníka, přičemž výroková část je dostatečně určitá a je zcela jednoznačné, že ke spáchání uvedeného správního deliktu došlo jednak neodpovídajícím zařazením uvedených sociálních pracovníků - do pododdílu 2.10.19 - Referent sociálních věcí, a to do 9. platové třídy, kdy uvedení sociální pracovníci měli být zařazeni do pododdílu 2.08.02 - Sociální pracovník, přičemž výkon pracovní činnosti uvedených sociálních pracovníků odpovídal minimálně 10. platové třídě. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak zřejmé, že uvedení zaměstnanci vykonávali činnosti, které odpovídaly 10. i 11. platové třídě v pododdílu 2.08.02 - Sociální pracovník.

Žalovaný s odkazem na argumentaci správního orgánu prvního stupně uvedenou na str. 14 odůvodnění jeho rozhodnutí uváděl, že správní orgán prvního stupně při moderaci výše uložené sankce neposuzoval jako přitěžující okolnost způsob spáchání uvedeného správního deliktu, tedy to, zda ke spáchání uvedeného správního deliktu došlo nedbalostním jednáním vědomě či nevědomě, případně úmyslně.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při projednání žaloby žalobce setrval na argumentaci plynoucí z odůvodnění žaloby a žalovaný odkazoval na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a na vlastní písemné vyjádření k žalobě.

Žaloba není důvodná.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze žalobních bodů, které byly v žalobě řádně a včas uplatněny. Žalobce především tvrdil, že v posuzovaném případě

nebyla naplněna podstata správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. b) zákoníku práce ve vztahu ke kontrolovanému období od 1.1.2013 do 31.12.2014, neboť závěr správních orgánů o porušení povinnosti založené ust. § 123 odst. 2 zák. práce se opírá o metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí z 26.9.2013, se kterým nebyl žalobce seznámen, přičemž tento závěr je podpořen i stanoviskem PhDr. S. z 21.12.2015, doplněným dne 29.1.2016, když k těmto názorům obsaženým ve stanovisku již nebylo možné přihlížet, neboť byly prezentovány až po uplynutí kontrolovaného období.

Při posuzování důvodnosti žalobních tvrzení soud vycházel z právní úpravy účinné v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Podle § 26 odst. 1 písm. b) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci mzdu nebo plat, alespoň ve výši minimální mzdy, popř. nejnižší úrovně zaručené mzdy nebo plat ve stanovené výši.

Podle § 26 odst. 2 písm. c) zák. o inspekci práce za správní delikt podle odst. 1 písm. b) lze uložit pokutu až do výše 2 mil. Kč.

Podle § 123 odst. 2 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. zaměstnavatel zařadí zaměstnance do platové třídy podle druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě a v jeho mezích na něm požadovaných nejnáročnějších prací.

Podle nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě a podle přílohy tohoto nařízení vlády obsahující katalog prací ve veřejných službách a správě s definicí seznamu povolání a rozpětí platových tříd, v katalogu v dílu 2.08 Sociální služby pro pozici 2.08.02 - Sociální pracovník jsou definovány činnosti, podle kterých je sociální pracovník zařazován do 8., 9. nebo 10. platové třídy. Do 10. platové třídy je zahrnována:

- 1) analytická, koncepční a metodická činnost individuální a skupinové sociální práce,
- 2) samostatný výkon náročných specializovaných agend péče o osoby, rodiny a skupiny v nepříznivé sociální situaci, zajišťování sociálně právního poradenství, poskytování soustavné sociální pomoci v přímém styku s osobami nebo rodinami, které se dostaly do nepříznivé sociální situace,
- 3) koncepční činnost sociální práce v zařízeních sociálních služeb, v zařízeních sociálně právní ochrany dětí, ve zdravotnických zařízeních nebo záchranných zařízeních.

Podle dílu 2.10 - Státní správa a samospráva, v části 2.10.19 - Referent sociálních věcí, jsou definovány činnosti, podle kterých je pracovník zařazován do 6., 7., 8., 9. a 10. platové třídy. K těmto činnostem kromě jiného náleží zajišťování odborných a specializovaných agent sociální prevence posuzování celkového stavu a příčin negativních jevů, navrhování preventivních a provádění okamžitých opatření podle aktuálního stavu, stanovení finanční a věcné pomoci, vystupování u soudních jednání a spolupráci s orgány a institucemi a dále sociálně výchovná prevence a sociální práce s problémovými skupinami, prevence negativních jevů, výkon činnosti sociálního kurátora, práce s osobami sociálně vyloučenými nebo ohroženými sociálním vyloučením a rovněž komplexní výkon agendy péče o staré občany nebo osoby se zdravotním postižením.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že Oblastní inspektorát Plzeň pro Plzeňský a Karlovarský kraj provedl u kontrolované osoby města Sokolov kontrolu pro období od

1.1.2013 do 31.12.2014, při kterém kontroloval dodržování povinností vymezených v ust. § 3 odst. 1 zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce se zaměřením na plnění povinností na úseku odměňování zaměstnanců a na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. O provedené kontrole byl sepsán protokol čj. 377/6.50/15-7, ze kterého vyplynulo kontrolní zjištění, podle kterého město Sokolov jako zaměstnavatel nezařadilo zaměstnankyně Mgr. D.J. s pracovní smlouvou od 1.10.2002, zařazenou na pozici sociální pracovník, Mgr. D.Š. s pracovní smlouvou od 14.1.2002, zařazenou na pozici sociální pracovník a Bc. G.L. s pracovní smlouvou od 1.5.2007, zařazenou na pozici sociální pracovník, do platové třídy podle druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě a v jeho mezích na něm požadovaných nejnáročnějších prací, což bylo zjištěno ze standardizovaných záznamů sociálního pracovníka a průběžného záznamu práce s klientem. Tím město Sokolov jako zaměstnavatel nesplnilo povinnost plynoucí z § 123 odst. 2 zákoníku práce č. 262/2006 Sb.

Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj dne 14.9.2015 oznámil zahájení správního řízení městu Sokolov, pro podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. b) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. V průběhu řízení správní orgán I. stupně provedl rozsáhlé dokazování v zájmu objasnění, v jaké pracovní pozici se nacházely zaměstnankyně žalobce Mgr. J., Mgr. Š. a Bc. L. v inkriminovaném období. K tomu provedl výslechy svědků H.R. jako vedoucí personálního oddělení, M.K., tajemnice, S.Z. jako vedoucí odboru sociálních věcí a v zájmu ověření zařazení zaměstnanců ve smyslu katalogu prací ve veřejných službách a správě podle nařízení vlády č. 222/2010 Sb. Správní orgán I. stupně rovněž vyslechl dotčené pracovnice žalobce Mgr. J., Mgr. Š. a Bc. L. Podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně doplnil o stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí zpracované 26.9.2013 pod čj. 2013/59841-223 ředitelem odboru sociálních služeb a sociální práce. Toto stanovisko ve vazbě na zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách konstatovalo, že pracovníci, kteří vykonávají sociální šetření v přirozeném prostředí klienta, zpracovávají individuální plán s klientem a vedou evidenci ve Standardizovaném záznamu o sociálního pracovníka, mají ve své pracovní náplni uvedeno, že jsou sociálními pracovníky.

Správní orgán I. stupně rovněž k podkladům pro rozhodnutí doplnil vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí z 21.12.2015, čj. 2015/63966-224 zpracované PhDr. R.S., stálým zástupcem ředitele odboru sociálních služeb, sociální práce a sociálního bydlení Ministerstva práce a sociálních věcí, které se vyjadřovalo k zařazení sociálních pracovníků do platových skupin. Z obsahu tohoto stanoviska vyplynulo, že právní úprava pro zařazování zaměstnanců do platových tříd je v potřebném rozsahu upravena § 123 odst. 2 zákoníku práce a § 3 nařízení vlády 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, podle které zaměstnanci mají být zařazováni do platové třídy, ve které je podle nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na zaměstnanci požaduje. Činnosti sociální práce sociálních pracovníků jsou vykonávány v rámci přenesené působnosti a obecní úřady hradí tyto činnosti z finančních prostředků určených na výkon státní správy v přenesené působnosti. Činnosti sociálního pracovníka, které má vykonávat, jsou uvedeny v § 109 zák. o sociálních službách. Pokud by je zaměstnavatel po sociálním pracovníkovi nepožadoval, neplnil by ustanovení zákona a nemohl by tudíž ani čerpat finanční prostředky z dotačního titulu na činnosti sociální práce. V případech, kdy zaměstnavatel argumentuje tím, že od zaměstnance nemusí vyžadovat náročnou práci a tudíž nemusí zvýšit zaměstnanci platovou třídu tak, jak katalog prací uvádí, porušuje tím zákonná ustanovení.

Správní orgán I. stupně dále k podkladům rozhodnutí přiřadil i doplňující stanovisko PhDr. R.S. z 29.1.2016 čj. 2015/64966/224-1, ze kterého vyplynulo, že sociálního pracovníka úřadu podle katalogu prací dílu 2.08 (sociální služby) lze zařadit i přes to, že jde o úředníky územních samosprávních celků, podle zákona č. 312/2002 Sb., pro které je primárně určen díl 2.10 (státní správa a samospráva) dotčeného katalogu.

Správní orgán I. stupně měl dále k dispozici obsah pracovních smluv dotčených pracovníků, včetně jejich dodatků a z těchto podkladů učinil závěr, že zaměstnankyně Mgr. J., Mgr. Š. a Bc. L. byly nesprávně zařazeny do 9. platové třídy jako referentky sociálních věcí v rámci dílu 2.10 - Státní správa a samospráva pododdílu 2.10.19, když správně ve vztahu k obsahu pracovních smluv a prováděných činnostech měly být zařazeny ve smyslu § 123 odst. 2 zákoníku práce jako sociální pracovníce do 10. platové třídy v rámci dílu 2.08 - Sociální služby s pododdílem 2.08.02 - Sociální pracovník. Správní orgán I. stupně shromážděné podklady podrobně definoval a závěry z nich učiněné také zahrnul do odůvodnění vydaného rozhodnutí na str. 11, 12 a 13. Na tyto závěry krajský soud odkazuje, neboť shledává, že učiněná skutková zjištění jsou podložena obsahem správního spisu a v něm obsažených podkladů pro rozhodnutí a učiněné právní závěry jsou v souladu se zásadami formální logiky.

Žalobce závěry správního orgánu I. stupně, které byly akceptovány rozhodnutím žalovaného v přezkoumávaném případě, negoval tvrzením, že rozhodovací důvody jsou opřeny o metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí z 26. září 2013 a o další stanoviska zpracovaná PhDr. S. v období po ukončení prováděné kontroly žalobce, čímž žalobce neměl možnost na doporučující závěry reagovat.

Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení soud shledal, že napadené rozhodnutí, včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně nestojí výlučně na metodickém pokynu Ministerstva práce a sociálních věcí a na právních závěrech, které byly prezentovány k otázce zařazování konkrétních pracovníků žalobce do odpovídající platové třídy katalogu prací ve veřejných službách a správě v rámci nařízení vlády č. 222/2010 Sb. Učiněné závěry správního orgánu o porušení povinnosti žalobce vyplývající z ust. § 123 odst. 2 zákoníku práce vychází z konkrétních důkazů zahrnujících obsah pracovních smluv jednotlivých zaměstnankyň žalobce, výpovědi svědků k otázce jejich konkrétního zařazení na konkrétní pracovní pozici a zaměřené na definování konkrétních činností, které tyto zaměstnankyně na podkladě uzavřených pracovních smluv vykonávaly. Jednotlivá stanoviska zpracovaná Ministerstvem práce a sociálních věcí nebyly jediným ani hlavním podkladem pro učiněná rozhodnutí, ale podle názoru soudu měly pouze doprovodný sekundární charakter. Ministerstvo práce a sociálních věcí v podstatě od roku 2013 zaujímal jednotný postoj k otázce zařazování pracovníků vykonávajících sociální šetření v přirozeném prostředí klienta, zpracovávajících individuální plán s klientem a s vedením příslušných evidencí a tyto zaměstnance doporučovalo zařazovat na pozici sociálních pracovníků. Dovolávané stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí z 26.9.2013 nevykazuje povahu metodického pokynu s povahou závazného vnitřního pokynu v rámci výkonu veřejné správy, ale jedná se o stanovisko s doporučujícím charakterem vyjadřující se ke konkrétní otázce, poskytující konkrétní návod k jejímu řešení. Toto stanovisko MPSV a následný názor ministerstva vyslovený prostřednictvím PhDr. S. k problematice zařazování sociálních pracovníků obecních úřadů do platových tříd v rámci dílu 2.08 – Sociální služby, dokládají konzistentní postoj Ministerstva práce a sociálních věcí v řešení této otázky. V rámci projednávané žaloby soud z tvrzení žalobce neshledal, že postup správních orgánů v projednávaném případě byl znakem libovůle a že by tuto otázku správní orgány včetně MPSV řešily rozdílným způsobem.

Správní orgán I. stupně (v odůvodnění svého rozhodnutí str. 13) a posléze i žalovaný dospěli k závěru, že dotčené zaměstnankyně žalobce v roce 2015 vykonávaly ve skutečnosti práce sociálních pracovníků, čemuž odpovídalo jejich platové zařazení do oddílu 2.08.02 jako sociální pracovník, v 10. a 11. platové třídě. Soud neakceptuje názor žalobce, že pro uznání viny žalobce ze spáchání správního deliktu správní orgány měly na jisto postavit, do jaké konkrétní platové třídy měly být zaměstnankyně zařazeny. Nedůvodnost tohoto žalobního tvrzení vyplývá ze samotného předmětu řízení, kterým bylo posuzování naplnění znaků správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. b) zák. o inspekci práce, kde těžiště dokazování spočívalo ve zjištění, zda žalobce poskytoval jednotlivým zaměstnankyním mzdu ve stanovené výši. Zjištění, že tomu tak nebylo, když jednotlivé zaměstnankyně byly zařazeny do 9. platové třídy jako referentky sociálních věcí plně postačovala k doložení naplnění znaku tohoto správního deliktu.

Žalobce dále tvrdil, že výše uložené pokuty neodpovídá tomu, že pokud žalobce vůbec porušil zákonnou povinnost, pak jeho jednání mělo znaky nedbalosti, nikoliv přímého úmyslu. Toto nedbalostní jednání se také mělo podle žalobce do výše ukládané pokuty promítnout. Správní orgán I. stupně i žalovaný podrobně odůvodnili své úvahy o výši sankce. Soud neshledal ve výsledku tohoto úsudku pochybení, neboť postoj žalobce v průběhu vedeného řízení nedokládal, že zjištěné nesprávné zařazení zaměstnankyň žalobce by bylo výsledkem nedbalostního jednání, které by mohlo ovlivnit výši ukládané sankce. Žalobce vždy vyjadřoval přesvědčení o správnosti zařazení dotčených zaměstnankyň na pozici referentek sociálních věcí do 9. platové třídy a vědomě spoléhal na správnost tohoto svého úsudku. Správní orgán I. stupně a v podstatě ani žalovaný proto nepochybili, když posuzovali, zda ke spáchání předmětného správního deliktu došlo nedbalostním jednáním žalobce, byť ve formě vědomé či nevědomé.

Jednotlivá žalobní tvrzení soud vyhodnotil jako nedůvodná a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán, který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení nežádal rozhodl soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. srpna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.